

[Breckmann]

stede, før udgiftspartierne til venstre både i Lagtinget og her i folketingssalen gør sig nogle grundlæggende og naturbestemte økonomiske jernregler klokkeklare.

De fleste af disse jernlove har med konflikten mellem den førte blandingsøkonomiske skattepolitik og den menneskelige natur at gøre, og det skader vel ikke, at det bliver nævnt herfra en gang til. De er nemlig gamle og har stået tidens prøve. Den arabiske økonom Ibn Chaldun udtrykte problemet i sin samtid flere hundrede år tilbage med ordene – hvis jeg må have lov at citere:

»I begyndelsen af dynastiet blev et stort provenu indhentet med et lavt skattetryk, men i slutningen af dynastiet blev et lille provenu indhentet med et højt skattetryk, og vi prøver på at komme tilbage til et lavt skattetryk med et stort provenu.« Sagde denne arabiske vismand.

I dette århundrede har man bevist klogskaben i Chalduns råd flere gange. I USA under Calvin Coolidge fik statskassen i 1929 dobbelt så stort et provenu som i 1920 med en 60 pct.s sænkning af skattetrykket, men den voldsomme forøgelse af skattetrykket under Roosevelt forlængede og fordybede 1930'ernes verdenskrise.

Under John F. Kennedy – en blind høne kan som bekendt også finde korn – førte den betydelige sænkning af marginalskatterne til 1960'ernes økonomiske vækst og blomstring, lige til Nixon fejlagtigt forøgede skattetrykket for at finansiere Demokraternes Vietnamkrig med 1970'ernes økonomiske depression til følge.

Under Ronald Reagan i vor egen tid førte skattelettelse til, at USA's økonomi voksede totalt med 32 pct., og det svarer jo til hele Vesttysklands BNP. Gennemsnitsindtægten voksede 18 pct., især for de lavestlønnede, ca. 20 millioner nye arbejdspladser blev skabt, renten og inflationen halveredes, teknologien blomstrede smukt, og det skændige budgetunderskud reduceredes fra 6,3 pct. i 1982 til kun 3 pct. af BNP i 1988, just på grund af den store økonomiske vækst, som USA oplevede takket være skattelettelse.

Denne vækst standsede som bekendt brat på grund af Bushs skatteforhøjelser i 1990; han skulle jo købe sig demokratiske stemmer til Golfkrigen. Den stilsandt har været ved, og vi kæmper stadig væk imod den.

Færøernes økonomi står vel næppe til at redde, og Danmark har også dårlige udsigter i længden, hvis man ikke vil lære og tage konsekvensen af socialismens rabundus over hele verden. Her tænker jeg ikke kun på de ideologiske sammenbruds folk og deres katastrofale fejlbedømmelse af Danmarks udenrigspolitik, i sin tid bedst udtrykt i Lasse Budtz' ord: Hvad skal vi egentlig gøre uden Bresjnev? Hvad kommer der efter denne liberale afspændingsmand? spurgte S som bekendt for nogle år siden. Heller ikke tænker jeg så meget på Europas moralske fejhed og handlingslammelse nu om stunder uden USA's førerskab i militære indgreb som f.eks. i Golfen, i Somalia og i Jugoslavien. Nej, jeg tænker mere på de gruelige økonomi- og skattepolitiske fejltagelser, som de ideologiske sammenbruds mænd her på Tinge og selvfølgelig også på Færøerne ikke vil drage lære af. Sammenbruddets folk har nemlig intet at tilbyde et moderne samfund, og dog besætter den kulturradikale elite de moralske og de politiske højdeder, hvorfra deres forfælede meninger offentliggøres af de skattelønnede professionelle agitatorer i monopolmedierne, på læreanstalterne og i de offentlige institutioner. Deres meningsbombardement af den offentlige opfattelse og mening opretholdes med tvangsudskrevne skattepenge.

Det er utroligt, så lidt tidsånden er ændret de sidste 10 år. Blandingsøkonomiens maske er udskiftet fra hr. Svend Auken til hr. Nyrup Rasmussen, men det ideologiske hittegods er stadig det samme hos sammenbruddets folk. Deres dyre lønningslister tvinger denne borgerlige regering til år efter år at lånefinansiere 40-50 mia. kr. for at overbetale SF's og S' voksende skarer af vælgere gennem overførselsindkomster og offentlige lønninger. Forbrugspartierne her på Tinge er ganske ublu i deres selvretfærdige og selvopfyldende stræben efter regeringsmagten uden mindste berettigelse som alternativt system. Forlegenhed over det ideologiske sammenbrud ejer man ikke, kun en higen efter mere kontrol og offentligt formynderi overskygger alle andre hensyn, også hensynet til vælgermassens borgerlige flertal. Socialdemokraterne og SF var engang folkets partier, og nu er de offentligt ansattes, de overorganiseredes og de misfornøjede interessegrupper partier, og det koster et vedvarende underskud på finansloven. Overførsels-